

Wie durft...

In Bijen 9(1): 15 en 17 (2000) werd een aantal malen over de fusie tussen de 5 Nederlandse imkerorganisaties geschreven. Iedereen is er van overtuigd dat een dergelijke fusie wenselijk is, maar de weg naar het uiteindelijke doel ligt vol voetangels en klemmen.

Omdat er in je omgeving veelal geen alternatief was ben je, vaak lang geleden al, lid geworden van je huidige vereniging. Je wilde je hobby georganiseerd uitoefenen om bijvoorbeeld tegen iemand aan te kunnen praten die er op dat moment meer verstand van had dan jij. Je kent sommige bestuursleden en ook andere leden van je vereniging. Het bevat je goed dus en vaak zijn er uit de contacten hechte vriendschappen ontstaan met als resultaat een plezierige uitoefening van je hobby. Wat er buiten de vereniging, binnen de grotere organisatie gebeurt is minder duidelijk. Je leest bijenbladen zoals 'Bijen' en vaak blijft het daarbij.

82

Sinds enige jaren hebben alle betrokkenen (op de ANI na) min of meer een gezicht gekregen in ons maandblad. De namen van de betrokken organisaties verschijnen regelmatig achter in het blad 'Bijen' met hun verslagen van activiteiten en vergaderingen. Dat gezicht moet mijns inziens veel duidelijker worden, ook al om de achterban, de leden van de imkerorganisaties meer inzicht te geven in deze organisaties. Het lijkt me daarom een goede gedachte indien elke imkerorganisatie zich in 'Bijen' een keer echt voorstelt aan zijn eigen achterban maar ook aan de leden van de andere organisaties.

Dat 'echte' gezicht zou een aantal elementen moeten bevatten, zoals bijvoorbeeld antwoorden op de volgende vragen: werk je landelijk of uitsluitend regionaal en zo ja wat is je verspreidingsgebied, waarvan vind je zelf dat je goed bent als organisatie, heb je een beleidsplan voor de komende jaren en zo ja wat staat daar in, wat zijn dus je toekomstplannen, ben je een actieve organisatie en zo ja waar blijkt dat uit, heb je internationale contacten. Dit verhaal is uit te breiden met nog veel meer elementen zoals ledenaantal, aantal verenigingen, historie en rechtsvorm. Door een verhaal te publiceren met elementen zoals boven genoemd, krijg je als organisatie 'meer gezicht' en verdwijnt m.i. een stukje koudwatervrees dat ik proef bij de organisaties; bovendien zijn veel individuele lezers geïnteresseerd in wie je eigenlijk bent.

kortom: wie durft...

Han Geltink, VBBN subvereniging Arnhem

Fusie moet uitgaan van leden

Van harte onderschrijf ik het betoog van Leen Kamerling in BIJEN 8(12): 340 (1999). Als reactie zet Dick Vunderink in BIJEN 9(1): 14 (2000) glashelder uiteen hoe een onderneming fusieplannen zal proberen te realiseren, namelijk door overleg tussen verantwoordelijken aan de top van beide bedrijven. De door hem gesuggereerde vraag aan de werknemers blijft meestal achterwege.

Echter, een vereniging is geen onderneming. Bij een vereniging behoort in eerste instantie bij de leden te worden geïnventariseerd of er behoefte bestaat tot fuseren aan de hand van een model, waarin aangegeven de te voorziene veranderingen die zullen plaatsvinden ten opzichte van de huidige situatie (zie BIJEN 8(12): 332 (1999) 'Wat leerde BIJEN van september ons nog meer'). Als de leden zich in meerderheid kunnen vinden in een fusiegedachte, dan behoort het tot de taak van de besturen aan de slag te gaan binnen het aangegeven kader. In tweede instantie zal een meer definitief rapport aan de leden worden voorgelegd. Bestaat bij de leden geen behoefte tot fuseren dan is elke poging in die richting zinloos, hoe een hoofdbestuur daar ook over denkt. De gezamenlijke wil tot fuseren gaat uit van de leden met opdracht naar de bestuurders, dus vanuit de basis naar de gekozen beleidsmakers. Bestuurders die hieraan niet wensen mee te werken moeten opstappen. Ook deze actie zal vanuit de leden moeten worden gestuurd. Als bij alle bestuurders het belang van de bijenteelt centraal staat, dan zal er zeker een aanvaardbaar model ontstaan.

Ko Zoet, Terschelling

Reactie op reuma-enquête

In verband met de artikelen bijengif en Reumatoïde artritis lijkt het mij mogelijk interessant u mijn ervaring van afgelopen zomer met bijensteken te vermelden.

Ik loop bij de atletiekvereniging Sprint te Breda al bijna twintig jaar hard als trimmer en leg daarbij per week ongeveer 40-50 km af. Mijn leeftijd is 67 jaar en enkele jaren geleden heb ik de marathon van New York gelopen waarbij de trainingsafstand opliep tot 80-100 km per week. Ongeveer 1,5 jaar geleden kreeg ik last van een achillespeesontsteking, welke ontstaat door overbelasting en/of irritatie van het peesweefsel. De pees wordt op enkele plaatsen dik en